

is gevonden, zijn deze soorten uitsluitend aangetroffen in Zeeland, kustgebied N. Brabant, Z. en N. Holland, niet ten N. van Bergen.

Voor de studie der Nederlandsche Coleoptera is dit boek mede van groot nut. Het is te hopen, dat de schrijver in staat zal zijn de andere deelen te laten verschijnen, zoodat dit werk, eenig op het gebied der faunistiek der coleoptera, voltooid worde. Ik kan het den coleopterologen in ons land, die ook de verbreiding der soorten bestudeeren, ten zeerste aanbevelen.

B. H. KLYNSTRA.

Praemortale netheid bij een oorwurm.

Bij het stroopen door mijn dochter, hier in Bergen-Binnen, eind Sept.-begin Oct., waren ondanks de mooie dagen maar zeer weinig vlinders te vangen. 's Avonds woei een koude wind en was het sterk nevelig. De hoeveelheid oorwurmen, die op de stroop afkwamen, was daarentegen zeer groot. Op mijn verzoek (cf. E. B. No. 232, Dl. X p. 228, 1 Maart 1940), keek zij uit naar mannetjes-oorwurmen met lange tangen en inderdaad waren er wel exemplaren met middelmatig lange te vinden, zelfs een tweetal met tangen ter lengte van het achterlijf. Ook een wijfje met verformfaaide vleugels, die niet onder de dekschilden geborgen waren werd buitgemaakt. Het laatste drietal, het bewuste wijfje en de twee mannetjes met de langste tangen, werd gezamenlijk in een stikflesch gedaan, op de bekende wijze met fijngeknipte jonge bladeren van de laurierkers voorzien. In die flesch was nog wel eenig stof van vleugelschubjes van vlinders, die op vorige dagen daarin gedood waren. De doodstrijd duurde bij deze oorwurmen tamelijk lang, vergeleken bij vlinders; meer dan een half uur. Het was opmerkelijk, dat een der mannetjes, al was hij half versufd, blijkbaar de aanklevende vlinderschubjes hinderlijk vond en zijn sprieten ging reinigen, op de gewone wijze der Orthoptera (zie o.a. E. B. No. 92 Dl. IV, p. 324, 1 Nov. 1916), steeds beide sprieten na elkaar en na korter of langer pauze telkens op nieuw.

Enkele keeren werd de tars van de achterpoot gebruikt om de buikvlakte van het abdomen af te vegen. Daarna werd die poot over middelste en voorste poot naar de mond gebracht en daar schoon gelikt. Deze laatste wijze van doen had ik tot nu toe nog niet in de litteratuur ontmoet. Noch het andere mannetje, noch het wijfje, ofschoon natuurlijk evenzeer met schubjes besmet, vertoonde aanvechtingen tot deze reinigings procedures.

Bergen N.H., „De Haaf”, 4 Oct. 1941.

D. MAC GILLAVRY.